

Arrest

nr. 160 566 van 21 januari 2016
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 augustus 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 18 september 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 oktober 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. DECHERF, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komt in 2007 België binnen.

Verzoekster legt op 30 augustus 2012 in Leuven een verklaring af van wettelijke samenwoning met een Italiaanse onderdaan.

Op 30 augustus 2012 dient verzoekster een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als partner in een duurzame relatie.

Op 19 maart 2013 wordt aan verzoekster een F-kaart afgeleverd.

Op 1 september 2014 verzoekt de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoekster om in het kader van het onderzoek overeenkomstig artikel 42quater, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet alle documenten die nuttig kunnen zijn voor haar dossier over te maken aan het gemeentebestuur van haar woonplaats.

Uit een proces-verbaal van de politie te Leuven van 4 november 2013 blijkt dat verzoekster verklaard heeft dat zij en haar Belgische partner in september 2013 uit elkaar gingen.

Op 28 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

(...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene beweerde het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, na een aanvraag van 30.08.2012 in functie van haar partner de heer S. (63.12.08 417-71). Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens van het rijksregister woont betrokkene niet meer samen met haar partner sinds 23.10.2013. Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden. Om overeenkomstig dit wetsartikel een rechtmatig einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd zij op 1.09.2014 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Daarop legde betrokkene volgende documenten voor: bewijzen van tewerkstelling allerhande, bewijzen van het volgen van Nederlandse les, verklaringen op eer door derden betreffende betrokkenes graad van integratie, attest van inburgering en inburgeringscontract, een PV betreffende een conflict met de ex-partner, allerlei documenten betreffende de activiteiten van de kinderen in België.

Nergens uit de voorgelegde documenten blijkt alvast dat betrokkene de breuk met haar voormalige partner betwist.

De uitzonderingsgrond overeenkomstig art. 42 quater, §4,1° is niet van toepassing gezien er geen gezamenlijke vestiging is geweest gedurende minimum 3 jaar. De uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42 quater, §4, 2° en 3° zijn evenmin van toepassing bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen. Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, daartoe legt betrokkene mogelijks een klacht neer die ze heeft ingediend op 4.11.2013. Het betreft hier een klacht betreffende een wasmachine die de ex-partner zou hebben meegenomen. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat aan het hand hiervan is aangetoond dat betrokkene in een schrijnende situatie verkeert.

Verder dient getoetst te worden of betrokkene overeenkomstig art. 42quater, §1, tweede lid om humanitaire redenen het verblijfsrecht kan behouden. Betrokkene verblijft intussen een aantal jaar in België. Gezien de wetgever/de EU-richtlijn 2004/38 expliciet voorzien heeft dat het verblijfsrecht gedurende vijf jaar kan beëindigd worden, mag aangenomen worden dat betrokkenes regulier verblijf sinds 7.08.2012 een beëindiging van het verblijfsrecht op zich, niet in de weg staat. Het betreft immers een duur van minder dan 5 jaar. Wat betreft betrokkenes leeftijd is ook niet duidelijk wat het bezwaar zou kunnen zijn. Gezien de leeftijd van betrokkene en het feit dat geen medische problematiek werd aangehaald, mag aangenomen worden dat betrokkene in staat is terug te reizen naar het land van herkomst of origine. Wat betreft haar gezins- en economische situatie. Zoals eerder aangehaald is de gezinssituatie van betrokkene totaal gewijzigd. Betrokkenes relatie met een EU-burger heeft geen stand gehouden. Haar minderjarige kinderen zijn mevrouw komen vergezellen in België en zijn intussentijd uiteraard naar school geweest en hebben allerlei activiteiten uitgebouwd. Van een uitzonderlijke graad van integratie getuigt dit echter niet gezien er leerplicht in België geldt, is dit het gebruikelijke parcours voor minderjarige kinderen.

Wat betreft haar sociale, culturele en economische integratie kan inderdaad, aan de hand van de voorgelegde stukken, worden vastgesteld dat betrokkene zich heeft ingezet om in te burgeren, de taal te

leren en te werken. Van een uitzonderlijke graad van integratie getuigt dit echter niet. Indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42 quater, §4 van de wet van 15.12.1980 dmv de richtlijn 2003/38) vond dat tewerkstelling volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zou de voorwaarde dat er minstens 3 jaar wettelijke samenwoning moet geweest zijn, niet zijn opgenomen. Onafgezien van de persoonlijke contacten die betrokkene kennelijk heeft gelegd, is zich inburgeren een verplichting die familieleden van burgers van de Unie is opgelegd binnen de Vlaamse gemeenschap. Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

De dochter van betrokkene, B., D. C. volgt de verblijfssituatie van haar moeder. Bij gebrek aan wettelijke band met de persoon in functie van wie zij het verblijfsrecht heeft gekregen, kan immers eveneens overeenkomstig art. 42 quater 4° van de wet van 15.12.1980 een einde gesteld worden aan haar verblijfsrecht wegens geen gezamenlijke vestiging meer. Het is in het belang van de minderjarige(n) haar moeder te vergezellen.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. *Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.*

Deze beslissing wordt op 18 september 2015 aan verzoekster ter kennis gebracht.

Op 18 september 2015 wordt aan de dochter van verzoekster, die vermeld wordt in de bestreden beslissing, verzocht om in het kader van het onderzoek overeenkomstig artikel 42quater, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet alle documenten die nuttig kunnen zijn voor haar dossier over te maken aan het gemeentebestuur van haar woonplaats, ten laatste 30 dagen na betekening van dit schrijven.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoekster de volgende schendingen op:

“Aangezien in de omstreden beslissing een einde wordt gesteld aan het verblijf van verzoekster en haar dochters in België en waarbij aan verzoekster het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten en dit binnen de 30 dagen;

Men verwijst daarbij naar artikel 42quater van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Dat de omstreden beslissing wordt gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene bekam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, na een aanvraag van 30.08.2012 in functie van haar partner de heer S. (X). Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens van het rijksregister woont betrokkene niet meer samen met haar partner sinds 23.10.2013. Overeenkomstig art 42quater,§1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden. Om overeenkomstig dit wetsartikel een rechtmatig einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd zij op 1.09.2014 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Daarop legde betrokkene volgende documenten voor: bewijzen van tewerkstelling allerhande, bewijzen van het volgen van Nederlandse les, verklaringen op eer door derden betreffende betrokkenes graad van integratie, attest van inburgering en inburgeringscontract, een PV betreffende een conflict met de ex-partner, allerlei documenten betreffende de activiteiten van de kinderen in België. ...”;

Aangezien verzoekster de beëindiging van de relatie met haar partner de heer S. niet betwist.

Dat verzoekster het echter niet eens is met de omstreden beslissing dat ze niet zou kunnen genieten van de uitzonderingsgrond van artikel 42quater, § 1, 2° lid;

Verzoekster verblijft reeds meerdere jaren onafgebroken in België en dit samen met haar twee dochters die bij haar inwonen en heeft hier dus intussen reeds een zeer verregaand sociaal leven uitgebouwd.

De twee dochters gaan hier beiden sinds het begin van hun verblijf in België naar school en zijn zeer goede en gemotiveerde leerlingen;

De meisjes spreken beiden perfect Nederlands, hebben beiden een uitgebreide vriendenkring en zijn uitstekend geïntegreerd; België is hun thuis;

Het land van herkomst van hun moeder is intussen allang een vreemd land voor hun geworden waarmede ze geen enkele band meer voelen;

Ook verzoekster zelf is reeds lang uitstekend geïntegreerd, getuige waarvan de vele verklaringen (aanbevelingsbrieven) die ze reeds heeft bijgebracht en die nog kunnen aangevuld worden met nieuwe verklaringen;

Verzoekster volgde reeds intensieve cursussen Nederlands en werkt als poetsvrouw; Ook naast haar werk als poetsvrouw heeft ze reeds een zeer uitgebreid sociaal leven hier opgebouwd en heeft vele vrienden en vriendinnen;

Zo is ze actief lid van een culturele vereniging genaamd 'Grupo Latino', dit is een vereniging die Latijns-Amerikaanse mensen samenbrengt met Belgen om elkaars cultuur en gewoonten te leren kennen en dit via uiteenlopende activiteiten;

Zowel sociaal, als cultureel als economisch hebben verzoekster en haar dochters zich reeds zeer verregaand weten te integreren in onze Belgische maatschappij;

De dochters gedragen zich voorbeeldig, zijn vlijtige leerlingen op school en spreken perfect Nederlands;

De jongste dochter zit in het tweede middelbaar richting Sociaal-Technische Vorming op het Sancta Maria-instituut te Leuven en de oudste dochter volgde aanvankelijk op het Miniemen- Instituut de richting Handel-Talen (TSO) en zit nu in het voorlaatste jaar middelbaar richting Verkoop op het Miniemen-Instituut te Leuven;

De oudste dochter, B., werkte afgelopen zomer als monitor- animator op de speelpleinwerking Groeneveld te Heverlee;

Verzoekster volgde ook het inburgeringstraject bij het Onthaalbureau Inburgering Vlaams- Brabant te Leuven- Kessel-Lo;

De omstreden beslissing bevestigt dit ook zelf uitdrukkelijk: "Wat betreft haar sociale, culturele en economische integratie kan inderdaad, aan de hand van de voorgelegde stukken, worden vastgesteld dat betrokkene zich heeft ingezet om in te burgeren, de taal te leren en te werken

De Heer Minister stelt dan ook totaal verkeerdelijk in de omstreden beslissing dat in casu geen uitzonderlijke graad van integratie in de zin van art. 42 quater, § 1, 2e lid zou zijn aangetoond;

Hiermee spreekt hij immers zichzelf tegen gezien hij eerst de verregaande inburgering van verzoekster nadrukkelijk erkent om dan vervolgens te stellen dat er geen uitzonderlijke graad van integratie zou zijn aangetoond;

Indien de Heer Minister meent te kunnen stellen dat er in casu geen uitzonderlijke graad van integratie zou zijn, dient hij dit te motiveren waarom hij dit vindt hetgeen hij nalaat te doen; De omstreden beslissing is derhalve gebrekkig gemotiveerd;

Verzoekster meent om bovenstaande redenen dat de uitzonderingsgrond van artikel 42 quater, §1, 2e lid in casu wél degelijk kan toegepast worden, gelet op de zeer verregaande integratie van verzoekster en haar twee dochters die toch wel echt uitzonderlijk te noemen is;

Verzoekster meent dan ook dat er in casu voldoende humanitaire redenen voorhanden zijn om haar conform art. 42 quater § 1,2e lid haar verblijfsrecht in België te laten behouden.

Gelet op de zeer verregaande integratie van verzoekster en haar dochters en zij hier reeds een volledig nieuw leven hebben opgebouwd, ook de dochters perfect zijn ingeburgerd, hier reeds lang naar school gaan en uitstekende en voorbeeldige leerlingen zijn met een zeer uitgebreid sociaal leven ook buiten de schoolmuren, zij perfect Nederlands praten en zij reeds lang geen enkele band met het thuisland meer hebben, zou het inderdaad bijzonder onmenselijk zijn indien dit gezin nu plotseling gedwongen naar het land van herkomst zou moeten terugkeren;

In de omstreden beslissing wordt dit ook uitdrukkelijk erkend dat verzoekster en haar dochters reeds perfect geïntegreerd zijn;

De voormelde uitzonderingsgrond van artikel 42 quater §1, 2e lid werd dan ook door de Heer Minister in de omstreden beslissing totaal oncorrect toegepast, gezien hij zichzelf in de omstreden beslissing op een flagrante wijze tegenspreekt door dan toch, in strijd met alle stukken, te oordelen dat er geen voldoende integratie zou zijn;

De omstreden beslissing schendt derhalve het algemene rechtsbeginsel van de inhoudelijke of materiële motiveringsplicht; Aangezien het dan ook behoort dat de omstreden beslissing wordt tenietgedaan".

2.2. De verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In het enige middel haalt verzoekster de schending aan van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet en artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit. Zij betoogt het niet eens te kunnen zijn niet te kunnen genieten van de uitzonderingsgrond van artikel 42quater §1-2° van de Vreemdelingenwet en verwijst hierbij naar haar meerdere jaren onafgebroken verblijf in België , haar culturele, sociale en economische integratie, haar in België schoollopende dochters, haar uitgebreid sociaal leven, evenals de vervreemding met het land van herkomst. d vervreemding met het land van herkomst. Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster niet betwist sedert 23 oktober 2013 niet meer met haat

partner samen te wonen. Derhalve is het Bestuur gemachtigd om, conform artikel 42quater §1-4° van de Vreemdelingenwet, een einde te stellen aan haar recht op verblijf. Bovendien heeft de wettelijke samenwoning minder dan drie jaar geduurd, waardoor de uitzonderingsgronden, conform artikel 42quater §4- 2° van de Vreemdelingenwet niet van toepassing zijn. Het Bestuur heeft verder getoetst op verzoekster om humanitaire gronden, ex artikel 42quater §1-2° haar verblijfsrecht kon behouden, doch kwam tot de vaststelling dat, niettegenstaande verzoekster zich heeft ingezet om zich in te burgeren, de taal te leren en te werken, er geen sprake was van een uitzonderlijke graad van integratie. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij de duur van het verblijf van verzoekster op Belgische grondgebied, haar leeftijd, gezins- en economische situatie, sociale • en culturele integratie en de mate waarin zij eventueel bindingen heeft met haar land van oorsprong, in overweging heeft genomen bij het nemen van de bestreden beslissing. Verzoekster toont het tegendeel niet aan. Het enige middel is ongegrond”.

2.3.1. Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 54 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenbesluit) geldt dat verzoekster dit artikel slechts louter nominatief vermeldt in haar betoog doch verder nalaat enige nadere toelichting te verschaffen over de precieze wijze waarop de bestreden beslissing van 28 augustus 2015 dit artikel volgens haar schendt.

2.3.2. Naar vaste rechtspraak van de Raad van State is een middel of een onderdeel van een middel immers slechts ontvankelijk in de mate dat niet alleen wordt aangegeven welke bepaling of welk beginsel met een bestreden beslissing zou zijn geschonden, doch dat tevens wordt toegelicht op welke wijze die schending zou zijn gebeurd. Verzoekster zet *in casu* niet uiteen op welke wijze de bestreden beslissing van 28 augustus 2015 is geschonden, zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is (RvS 29 november 2007, nr. 177.367; RvS 18 juni 1992, nr. 39.750).

2.3.3. Verzoekster voert de schending aan van artikel 42quater van de vreemdelingenwet. Meer bepaald ontwikkelt zij haar betoog in die zin dat zij meent dat de uitzondering vervat in 42quater, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet wel degelijk op haar van toepassing is. Tevens werpt zij de schending van de materiële motiveringsplicht op. Daar de materiële motiveringsplicht de draagkracht van de motieven omvat wordt dit onderdeel van het middel onderzocht en besproken in het licht van de vermeende schending van artikel 42quater van de vreemdelingenwet, hetgeen immers de wettelijke grondslag voor de bestreden beslissing van 28 augustus 2015 vormt.

2.3.4. Artikel 42quater van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.

§ 3. Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonde tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan”.

2.3.5. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt vooreerst dat verzoekster een aantal vaststellingen niet betwist. Zo onder meer betwist zij niet dat haar verblijf beëindigd kan worden op grond van artikel 42quater, § 4° van de vreemdelingenwet, met name omdat haar het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd met de burger van de Unie, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° van de vreemdelingenwet werd beëindigd. Verzoekster woont niet meer samen met haar partner sinds september 2013, zoals blijkt uit de gegevens van het administratief dossier. Zodoende is er tevens geen gezamenlijke vestiging meer.

2.3.6. De uitzonderingsgrond overeenkomstig artikel 42quater, § 4, 1° van de vreemdelingenwet is evenmin van toepassing gezien er geen gezamenlijke vestiging is geweest gedurende minimum 3 jaar. Verzoekster betwist dit niet.

2.3.7. Zoals vermeld in de bestreden beslissing, zijn de uitzonderingsgronden zoals voorzien in artikel 42quater, § 4, 2° en 3° van de vreemdelingenwet evenmin van toepassing bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, en is artikel 42quater, § 4, 4° van de vreemdelingenwet evenmin van toepassing. Verzoekster betwist dit niet.

2.3.8. Verzoekster voert aan dat artikel 42quater, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, waar volgens haar gestipuleerd wordt dat bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf de minister of zijn gemachtigde rekening dient te houden met de duur van het verblijf van verzoekster in het Rijk,

haar leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van oorsprong, niet correct werd toegepast. Volgens haar werd geen rekening gehouden met het gestelde in voornoemd artikel, zodat zij dan ook de materiële motiveringsplicht geschonden acht.

2.3.9. Vooreerst wordt erop gewezen dat verzoekster het tweede lid van artikel 42^{quater}, § 1 van de vreemdelingenwet geschonden acht. Zoals hierboven weergegeven luidt dit als volgt:

“Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.”

Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat geen toepassing werd gemaakt van de omstandigheid dat verzoekster een onredelijke belasting zou vormen voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt echter wel dat toepassing wordt gemaakt van artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.” Verzoeksters middel wordt bijgevolg besproken in het licht van deze bepaling.

2.3.10. Verzoekster merkt specifiek op dat de gemachtigde enerzijds stelt dat *“wat betreft haar sociale, culturele en economische integratie inderdaad aan de hand van de voorgelegde stukken kan worden vastgesteld dat betrokkene zich heeft ingezet om in te burgeren, de taal te leren en te werken”* maar anderzijds en tegelijkertijd stelt dat *“dit echter niet van een uitzonderlijke graad van integratie getuigt”*. Verzoekster acht dit motief onjuist, daar zij volgens haar wel degelijk overtuigingsstukken heeft voorgelegd die een dergelijk integratie wel aantonen en zij acht het motief tegenstrijdig waardoor zij tevens de motiveringsplicht geschonden acht.

Verzoekster betoogt dan ook in essentie in haar inleidend verzoekschrift dat de gemachtigde *“de verregaande inburgering van verzoekster niet nadrukkelijk kan erkennen om dan vervolgens te stellen dat er geen uitzonderlijke graad van integratie zou zijn aangetoond”*.

2.3.11. De Raad merkt op dat de gemachtigde bij het beoordelen van de integratie zoals bedoeld in artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet over een discretionaire bevoegdheid beschikt. Het komt immers aan de gemachtigde toe de feiten die hem worden voorgelegd door middel van stukken die zich in het administratief dossier bevinden, te beoordelen en te beslissen of verzoekster onder de toepassing van artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet vermag te vallen.

2.3.12. Uit de lezing van artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet en de bestreden beslissing van 28 augustus 2015 blijkt vooreerst dat de wettelijke bepalingen en voorwaarden vervat in dit artikel door de gemachtigde wel degelijk onderzocht, gewogen en beoordeeld werden.

2.3.13. De neerslag van deze afweging en beoordeling staat immers te lezen in de motivering van de bestreden beslissing. De gemachtigde besliste evenwel dat de elementen die verzoeksters zaak kenmerken niet getuigen van *“een uitzonderlijke graad van integratie”*.

2.3.14. Vervolgens motiveert de gemachtigde zijn beslissing verder in detail als volgt:

“Wat betreft betrokkenes leeftijd is ook niet duidelijk wat het bezwaar zou kunnen zijn. Gezien de leeftijd van betrokkene en het feit dat geen medische problematiek werd aangehaald, mag aangenomen worden dat betrokkene in staat is terug te reizen naar het land van herkomst of origine. Wat betreft haar gezins- en economische situatie. Zoals eerder aangehaald is de gezinssituatie van betrokkene totaal gewijzigd. Betrokkenes relatie met een EU-burger heeft geen stand gehouden. Haar minderjarige kinderen zijn mevrouw komen vergezellen in België en zijn intussentijd uiteraard naar school geweest en hebben allerlei activiteiten uitgebouwd. Van een uitzonderlijke graad van integratie getuigt dit echter niet gezien er leerplicht in België geldt, is dit het gebruikelijke parcours voor minderjarige kinderen.

Wat betreft haar sociale, culturele en economische integratie kan inderdaad, aan de hand van de voorgelegde stukken, worden vastgesteld dat betrokkene zich heeft ingezet om in te burgeren, de taal te leren en te werken. Van een uitzonderlijke graad van integratie getuigt dit echter niet.

Indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42 quater, §4 van de wet van 15.12.1980 dmv de richtlijn 2003/38) vond dat tewerkstelling volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zou de voorwaarde dat er minstens 3 jaar wettelijke samenwoning moet geweest zijn, niet zijn opgenomen. Onafgezien van de persoonlijke contacten die betrokkene kennelijk heeft gelegd, is zich inburgeren een verplichting die familieleden van burgers van de Unie is opgelegd binnen de Vlaamse gemeenschap. Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.”

2.3.15. De overwegingen en afwegingen die de gemachtigde tijdens zijn onderzoek van de integratie zoals bedoeld in artikel 42quater, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, gemaakt heeft, vooraleer hij tot zijn bestreden beslissing van 28 augustus 2015 kwam, blijken duidelijk uit deze motieven.

2.3.16. Hieruit blijkt niet dat de gemachtigde de wettelijke voorwaarden heeft miskend. Hieruit blijkt evenmin dat het oordeel van de gemachtigde kennelijk onredelijk zou zijn of dat zijn oordeel zou steunen op een niet correcte feitenvinding. Verzoekster toont dit niet aan. De motieven zijn dan ook schragend en draagkrachtig.

2.3.17 . Het feit dat de gemachtigde inderdaad aanvaardt dat verzoekster getuigt van een bepaalde mate van sociale, culturele en economische integratie aan de hand van de voorgelegde stukken, betekent dat er een mate van integratie is en dat hij hiermee rekening houdt, maar uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van oordeel is dat deze mate van integratie niet volstaat om *in casu* af te zien van het nemen van een beslissing tot beëindiging van het verblijf. Dit betekent niet dat de gemachtigde zichzelf tegensprekt, doch enkel dat hij aangeeft dat er integratie is maar dat deze evenwel, wegens duidelijke redenen weergegeven in motieven, niet aanvaard kan worden ten einde artikel 42quater, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet *in casu* op positieve wijze toe te passen.

De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 42quater, § 1, derde lid kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET